

329.

339

339

früher
~~von~~ von J. F. Keller.

2 Lieder von P. Fr. Dornwässer.

G. Masing in Neuhaußen.

Mattuse-laulo.

(Wiis. Jeesus, ke mõ lotus ont.)

1. Oh, kui õnisa ollete, Ke jo wäardsite kōik wäp-
wa, Rahho male lātsite, Surma lābbi saite taewa!
Mēs teid waewnu, hengab tādā; Ellate nüüd rōmun
seäl.

2. Kalli koolja, mēs teist jōi, Kattab muld, lāt
mūllas effi; Ello-rōdm, mēs meil' teist saj, Iðope:
— meje silmaweffi Jōseb teje haudu peäl; Kurbust
tūnneb meje meel.

3. Tenno! Tenno! Mēs te meil' Hād siln teite
wäewa ellun Tassugo seäl Jeesus teil' Jggawets n
taewa rōmun! Tälle tūnnistab me keel, Kuis teid
armastame weel.

10
4. Wallus kül om meile, mēs lahnu ollete me
hplmast. Siski, teil' heä! ütteliff' Pāsnu allete
siisi tolmašt. — Mälletust ka jättate, Soāimen meil
ellate.

King
5. Nink me Jēsu sõnna tādā Meje südda tassel'
pandko: Taewan same kokko jäll! — Wāhbel Jum-
mal heldest' andko Rahho wāss'nuil' liikmile, On-
sust armsil' hengile! — 10

(Wiis. Jeesus, tulle minnule.)

2. Jummalaga jāgo sis Nüüd se kottus iagawes,
Kun ni mitto maggawa, Redda sūnnis armasta.

2. Wastset assend säeme Tāamba walmis hēn-
nele, Kun ka meje rahhoga Utskōrd woime hengada.

3. Jēsand, Jummal, õppeta Sa meid nida ella-
ma, Et meil' pāle hengamist Nātta saas so aw-
wustust. 10

(Wiis. Kōik, mēs terwe maa peäl ellab.)

3. Sinno terwitame, armas Jggawetse rahho paik,
Kos kōik lõppeb, mēs om waewas, Tūlli, kaebus jāab
ka waik, — Kos muld wōttab emma-hplma, Redda
litsnu ello koorma, Nink kes sure murrega Hengust
otsnu, ent es sa. 10

2. Tundko pattatse kül hirmo, Sinno mannu läh-
hüden; Wärrisego ne, kes, põrmo Jaadwas paigas
pidaden, Aega tühjalt kullutanu, Pattust ennast
rõmustanu, Nink nüüd kohhut peljawa, Kos saab
arwo nõutama; —

3. Wärrisego ka mo lihha, Sinno nädden, pimme
haud, Kos käik rõhknu surma wiha, Kõik io riknu
temma jõud: — Ust mo õstas ülle ilma Kõrgete,
ja minno silma Näewa taewan eßamaad. Seal, oh
heng, sa rahho saad. /o

4. Jeesus, minno lunnastaja, Ke om pärran ras-
set tööd Hauda pant', se ärrawäärja Tõssi, walgust
surma ööd. Ta om hauda pühhandanu, Pehmes wo-
tes mudutanu: — Surm nüüd sõbras minnule, Sa-
dab koolwid ellole.

5. Mi kui nissõterra wiija Tõob, kui müllan koleb
ta, Mi saab ihho — warra, hiija — Etteastma
harwast ka, Wastfel näol pühhastedu, Pattu häd-
dast lunnastedu. — Ennam surm ei wallitse Reid,
kes Jesu wellitse.

6. Näitse, kuis siin hakiendawa Puu ning heits-
new lillike! Pea nemma närwetawa: Neide aeg om
lühhike. Ent kül toja wäggi jälle Tõos neid ette;
närwejale Wastset ehtet Lemma and, Taas neid
silmi ette pand.

7. Teep nüüd Zummal kadduwale Nida, kes jääs
ustmata, Et Ta es saas parremale Paljo ennam
teggema! Kus Ta peas põrmo jätma, Jggawes siin
mahhamatma, Mes om taewal kihlatu, Issa maija
heikatu? mija

8. Jesu oppus, rõmo - lätte, Minno ello lotus
om. Jeesus sadab Issa kätte Waimo, ke om taewa
loom. Nulda kül saab põrm siin pantus; Ei joht
kaddumisel antus: Ihho tõsseb selletu, Issa rigil
ehhtu.

9. Laake sis, kbiik fattembette! Südda, énnast
laota lotusele! Se om tötte, Et mo haud ei káuta.
Surm om ellust árranzeltu, Lemma wihsa árrakeeltu,
Surmale astel ríkotu, Hawwa woimus ríkkotu.

10. Oh! sis astu minna sja Zulgest' Issa põllo
peál, Sest et minna kindmast' tja, Et ma hengust
kõwwa taaal. Nárwan ilma rasset kaplust Pässeb heng
siin ihho kaplust, Tõttab taewa wárrale, Abrahami
újjale.

11. Siin saab hädäda lõppetama, Mes om ihho
foormanu. Siin saab kaebus waliki jáma, Mink seen
südda puhhanu. Siin saab tõbbi süttitedus, Sur-
ma haaw ka parrantedus, Silma pissard puhhitas,
Baewa higgí kuiwatas.

12. Zulgo surm sis, funna tedda Ello. Issand
lõhhetab! Zulgo hamwa õõ, tõest sedda Taewa
páewlik walgustab! Iggawene hommung tõttab!
Jesús Kristus tolmust wõttab Árratada henganuid,
Korristada wallituid.

13. Anna, Issand, et ka minna Tõsse ülles rõ-
moga Dammast hawwast sis, kui Sinna Pilwin tul-
let wá. ega. Kui saab passun hõllisama, Maa ning
taewas wárrisema, Iass mo ülleskaeda, Ning Súll
wastaruttada.

14. Rink kui Sinna omme wõttat Taewa. lina,
ellama, Ning seäl usklikuille tõttat Kroni pühhá pán-
nema: Oh sis, Issand, kutsu minno, Et ma engle
seltsin Sinno Ka wois kitta, orjada, Iggawes So
tennada!

(Wiis. Nátse, Jesús, siin ma tulle.)

4. Nahhollko surma:ünne Útskõrd maa seen magga-
me, Sest et seäl joht keagé Baewa, ei ka kurbust
tünne. Ni, kui jáme maggama, Unub murre ütten ka.

2. Ni kui seemne terrakene, Ijho mahhamatte-
tas; Müllaga ta kattetas: Ent úts wastne innimene
Tulleb ülles tõtteste; Ei láa hukka middagi!

3. Jõsand, meie ello hoidja, Rindman uffun teg-
gime Ueda Sinno seemnele. Wäggew surma-ärra-
woitja, Sinno läbbi peab ka Koolja wastfest ellama.

4. Pühhas aijas sis nüüd sago Ka se kottus fdi-
gile! Nink kes sja tulleb, se Onna surma malle-
tago! Ni ta woib siin õppida Uestörd koolma rd-
moga.

(Wiis. Oh surmlit, minno malleta.)

5. Nüüd henga rahhun, maggija, Sen pühhan kve-
ko-aijan: So waim, kui ärrawaraja Tdest ellab
Issa majan. Sa ollet taplust tappelnu; So joost-
mene om lõppenu: Sull' wannik taewan antu.

2. Nink ni, kui taamba hawwa õd So ihho kin-
nikattab, Ni kaldub päew müll', kui mo tõ On tete,
— se korjus sattab. Ent mes sest kahjo, armas heng?
So sure loja ellaw hõng Saab ihho wastfes loma.

3. Siin saab tdest emma omma last Kõl ikken
üfiast andma; Siin wõttab surm ka abbikaast,
Nink rühhib mülda pandma. Haud pedab sõbra sõbra
eest, Nink kõik, mes armas, kaub kääst, Jäsb nim- /ä
mi ütsind' pärra.

4. Ent mes siin ^{maa} peäl ommane, Jääb taewan
ka weel mülle, Nink heitab seält kui hõimlone: „Oh,
rahho, rahho sulle!“ — Separrast kurbust jätta ma,
Nink kae ülles rõnoga, Ja palle: Jõsand, kufsu!

5. Oh ännu rahho-hengamist Siin kõigil' uino-
nulle, Ning rõõmsat üllestõffemist So ärrawalle-
tuile! Oh, Jesus, tulle, heika meid, Nink ütle:
Issa odab teid; Ja riki perrandage! /ä

(Räppinan, Nihkli, päswal, 29. Septembril, 1822.
Nr. 1. n. 2. wanna mattuse peäl; Nr. 3. tee peäl
wastse mattushe; Nr. 4. n. 5. wastse mattuse peäl.)

Der Druck wird erlaubt.
Dorpat, am 16. Sept. 1822. Moriz, Censur-Doctor.

